

ЛИЦАТА НА МИГРАЦИЯТА

Моите дни преминават на пръв поглед обикновено и еднакво. Аз ходя на училище, справям се с трудности, уча, срещам се с приятели. И всеки мой ден е изпълнен с много усмивки и много предизвикателства. Боря се с моите трудности и успявам благодарение на семейството ми и учителите в училище. Много често намирам повод да кажа, че съм щастлива и се чувствам силна да дарявам щастие. Но тази моя сила и убеждение сякаш се чупят всяка вечер, когато у дома гледаме новините. От много време насам, май вече не знам от колко, се говори за бягащи хора, оръжия, страдащи деца и майки, опожарени домове.

И за да не кажете, че бягам от темата, ще ви споделя, какво открих в речника за значението на думата миграция. Това било преместване на хора в рамките на една държава или извън нея и бива временна или постоянна, за цял живот. Миграция е пристигане на ново местоживеене.

След като написах това, ми се иска да попитам, дали е наистина правилно да наричаме бягащите от ужаса мигранти? Дали всички те искат да са на ново място? Не искат ли и те да имат своя дом?

„Да се завърнеш в бащината къща,...“. Тези думи ми идват на ум, когато гледам репортажите по телевизията. Тогава се сещам и за часовете по история. И ние имаме своите герои, напуснали страната си отвортени от положението на сънародниците си, но връщащи се в България с идеи и сили да променят живота. И още имаме и Ботев, и Левски, много други, които са се завръщали.

Лицата на миграцията са цветни. Не, не заради цвета на кожата, макар че и по нея се различават. Цветни са, защото днес така наричаме големите групи деца, жени и мъже. Цветни са, защото сред тях има хора с различни професии, има богати и бедни. Но по-важното е, че са много различни зад външното, макар и обединени с едно име.

За мен истинските мигранти са хората, които бягат от ужаса на войната, които се страхуват за своя живот и този на децата си. Истинските мигранти не са заличили от съзнанието си образа на родината и дома, на своята улица и училище. Сред тях децата продължават да мечтаят да станат пилоти, лекари и учители. Майките все така се страхуват за бъдещето, както майките навсякъде по света, а татковците, както и моя, копнеят за работа и топъл дом за своето семейство.

Това са истинските мигранти. Сред техните групи обаче се вмъкват хора, които не мислят като тях. Има едни други, които объркват цветовете и правят образа на страдащите лош и черен. Те са с бели маски, но в душите си са страшни и лоши. Имат грозни цели и изтласкват истинската мъка и

човечност назад. Заради тях много хора не желаят мигрантите, страхуват се от тях, не чуват мъката им и не желаят да им помогнат. А не е редно!

Миграцията е изплашено дете! Миграцията е любяща майка, като моята и вашата! Миграцията е силен и добър татко! Миграцията е мъка, болка, самота, страх, но и надежда! Миграцията е човек!

Миграцията има и друго лице. Тя е пресушеното езеро, умрелите пчели, топящите се ледници, гладът. Две страници обаче са твърде малко място за да ви разкажа за нейното многообразие. А решението винаги е във волята на хората.

Аз вече съм в шести клас. Продължавам да уча, да успявам и съм все така любопитна. За съжаление не мога да помогна както ми се иска. Нямаме толкова място у дома, за да приемем някого и да му дарим уют. Нямам и толкова пари за да се случи това, което искам. НО! Аз съм тук, за да изисквам от вас. Аз съм тук, за да следя живота и всичко което се случва. Аз съм тук, за да стана по-добра от вас.

Сега е време вие да помогнете, да намерите изход и да върнете цвета в лицата на миграцията. Вие трябва да спрете войната и да върнете тези измъчени хора у дома. Не ги оставяйте да страдат на места, които не усещат като свои. Дарете ги с уют, училища и работа, докато са далеч от корените си, а в това време изградете света им отново. Покажете им как трябва да стане това и те ще помогнат и на нас. Да станем всички ние по-добри.

Аз имам воля и ще променя света, когато порастна, но тогава ще е късно. Тогава ще имам силите и уменията да го направя, но ще има ли все още, на кого да помагам. Направете го вие, сега, за да могат всички те да се завърнат в бащината къща, без значение, защо са я напуснали. Нужно е сега!

Магдалена Севделинова Виденова

6 б клас, ОУ "Св. Климент Охридски", гр. Бургас